

1370
21072016

318/54.08.2016

GVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă de completare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, cu modificările și completările ulterioare*, inițiată de doamna deputat independent Gabriela-Lola Anghel împreună cu un grup de parlamentari UNPR, ALDE, PSD, PNL, DP, MP și independenți (Bp.132/2016).

I. Principalele reglementări

Propunerea legislativă are ca obiect de reglementare completarea *Ordonanței de urgență nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, cu modificările și completările ulterioare*, vizând, în principal, inserarea unui alineat nou la art.120, potrivit căruia ”*creanțele izvorâte din contractele de credit/contractele de garanție reală sau personală și cesionate către persoane care nu intră sub incidența prezentei legi sunt purtătoare doar*

de dobânda legală de la data cesiunii și numai pentru suma împrumutată restantă.”

Potrivit Expunerii de motive, completările avute în vedere de inițiator sunt justificate de faptul că prin cesionarea unei creanțe de la o instituție bancară către un terț, persoană fizică sau juridică, același debitor se află pus în fața unui creditor care are o răspundere considerabil diminuată cu privire la modul de executare a obligațiilor contractuale, nefiind supus unei legislații stricte cu privire la realizarea operațiunilor rezultate din executarea contractului, iar față de modul de calcul al accesoriilor, debitorul nu beneficiază de măsuri de protecție, procedura fiind total netransparentă.

II. Observații

Precizăm că astfel de prevederi nu pot face obiectul *Ordonanței de urgență a Guvernului nr.99/2006*, având în vedere domeniul de reglementare al acesteia, prevăzut la art.1.

Raportând ansamblul relațiilor sociale, vizate de propunerea legislativă în discuție, la prevederile art.1 din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. nr.99/2006*, se observă că acestea excedează ariei de reglementare a actului normativ menționat, fiind circumscrise instituției *Cesiunii de creanță* prevăzute de art. 1566 și următoarele din *Codul civil*.

Soluția legislativă propusă, deși nu se constituie într-o amendare a *Codului civil* (Legea nr.287/2009), totuși, implicit, prin schimbarea efectelor și naturii operațiunii, modifică regimul cesiunii de creanță, astfel cum acesta a fost consacrat în *Codul civil* (art. 1566 și urm.). Modificarea de regim propusă afectează însăși esența operațiunii de cesiune de creanță - transmisiune, iar nu transformare a raportului obligațional și afectează atât dreptul de proprietate al cesionarului - care nu mai beneficiază de toate drepturile pe care cedentul le avea în legătură cu creanța cedată, cât și dreptul de dispoziție al titularului inițial (prin limitarea șanselor de înstrăinare a creanței sale).

Sub acest ultim aspect, textul este contestabil din perspectiva conformității sale cu prevederile constituționale (art. 44 *din Constituția României*, astfel cum a fost interpretat de Curtea Constituțională în jurisprudența sa constantă) și convenționale (art. 1 din Primul Protocol

Adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, astfel cum a fost dezvoltat de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului).

Regimul cesiunii de creanță, așa cum este conceput nu numai în dreptul românesc, ci în general, în legislația comparată și în *Principiile UNIDROIT privind contractele de comerț internațional (2010)*, are ca particularitate faptul că cesiunea nu modifică ființa creanței cedate, ci o transferă cesionarului astfel cum exista în patrimoniul cedentului (a se vedea L. Pop, *Tratat de drept Civil. Obligațiile, vol. I, Regimul juridic general*, Ed. C.H. Beck, București 2006; a se vedea, de asemenea, art. 1689 din Codul civil francez, care folosește pentru a defini această operațiune sintagma "transport des créances").

Potrivit *Codului civil* (art. 1568), odată cu creanța se transmit și accesoriile acesteia: garanțiile constituite pentru a obține plata în cazul în care debitorul refuză să o facă voluntar; eventualele dobânzi și alte venituri ale creanței, care devin scadente din momentul cesiunii, precum și dobânzile deja scadente, dar neîncasate până la data cesiunii, cu excepția cazului în care cedentul și le-a rezervat expres prin actul de cesiune. Or, constatăm că soluția propusă de inițiatori se raportează la principalul creanței („suma împrumutată restantă”), iar nu la integralitatea creanței, modificând, astfel, termenii convenției inițiale și afectând, prin urmare, dreptul noului titular.

Analizând instrumentul de motivare al propunerii legislative, constatăm că scopul măsurii este de a asigura o protecție sporită debitorului.

Sub acest aspect al protecției debitorului, precizăm că în *Codul civil* sunt deja prevăzute măsuri de protecție, care sunt, însă, de natură a prezerva echilibrul contractual. În acest sens, la art. 1577, *Codul civil* instituie dreptul debitorului de a fi despăgubit de cedent și de cesionar pentru orice cheltuieli suplimentare cauzate de cesiune.

Totodată, subliniem faptul că prin limitarea posibilităților de valorificare a creanțelor se pot crea și premisele afectării principiilor economice ale pieței libere (art. 45 și art. 135 Constituție), fiind lezată capacitatea de administrare a portofoliilor societăților de recuperare a creanțelor.

În ceea ce privește modul de reglementare al procedurii cesiunii de creanță, apreciem că se înfrânge *principiul forței obligatorii a contractului*, prevăzut la art. 1270 din *Codul civil*, în sensul că legiuitorul intervine peste voința părților, modificând termenii contractuali pe care acestea le-au prevăzut

încă de la încheierea „legii părților” și, implicit, securitatea raporturilor juridice.

Mai mult, prin aplicarea dispozițiilor și contractelor de credit cesionate, deci, inclusiv, și pentru cesiunile notificate deja debitorului, arătăm că, soluțiile din prezenta propunere încalcă prevederile art. 15 alin. (2) din *Constituție* care prevăd că legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile. În acest sens menționăm că, art. 6 alin. (2) din *Legea nr. 287/2009* prevede că „*Actele și faptele juridice încheiate ori, după caz, săvârșite sau produse înainte de intrarea în vigoare a legii noi nu pot genera alte efecte juridice decât cele prevăzute de legea în vigoare la data încheierii sau, după caz, a săvârșirii ori producerii lor*”.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.**

Cu stimă,

Dacian Julien CIOLOȘ

ROMÂNIA

Domnului senator Călin Constantin Anton Popescu - Tăriceanu
Președintele Senatului